

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila a JUDr. Jaromíra Klepše ve věci

žalobkyně: **EMES-OST, s.r.o.**, IČO: 256 44 548
sídlem Levského 3201/12, 143 00 Praha 4
zastoupena advokátem JUDr. Petrem Rudlovčákem
sídlem Revoluční 1082/8, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. 8634/18/5300-22441-711309 ze dne 19. 3. 2018

takto:

- I.** Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství č. j. 8634/18/5300-22441-711309 ze dne 19. 3. 2018 **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II.** Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 15 342 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce, advokáta JUDr. Petra Rudlovčáka.

Odůvodnění:

I. Předmět sporu

1. Žalobkyně podala 25. 5. 2014 řádné daňové přiznání k dani z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) za zdaňovací období duben 2014, v němž vykázala uskutečněná zdanitelná plnění

v základu daně 10 647 049 Kč a daň na výstupu 2 235 880 Kč. Žalobkyně uplatnila odpočet daně ve výši 2 205 591 Kč ze základu daně 10 502 811 Kč, čímž jí vznikla daňová povinnost 30 289 Kč. Finanční úřad pro hlavní město Prahu (dále jen „správce daně“) měl pochybnosti o tom, zda a od koho byla skutečně přijata zdanitelná plnění v základu daně 10 460 691,15 Kč: podle podkladů předložených žalobkyní se jednalo o nákup 700 ks mobilních telefonů iPhone od italské dodavatelky KEYSHA S.R.L., sídlem Via Bruges 70, Prato. Správce daně proto 20. 6. 2014 vydal výzvu k odstranění pochybností, v návaznosti na niž žalobkyně předložila nové podklady, v nichž byla uvedena namísto původní dodavatelky společnost ALESSIA butik s.r.o., IČO: 499 00 340 (dále jen „ALESSIA“), a namísto původní odběratelky společnost MAXmobil s.r.o., IČO: 254 40 411 (dále jen „MAXmobil“). Z důvodu přetrvávajících pochybností zahájil správce daně u žalobkyně 6. 10. 2014 daňovou kontrolu. Zpráva o daňové kontrole byla s žalobkyní projednána 5. 1. 2017 a správce daně v ní dospěl k závěru, že žalobkyně neprokázala, zda bylo zdanitelné plnění vůbec poskytnuto, zda je poskytla deklarovaná plátkyně a zda bylo použito k její ekonomické činnosti, a proto jí neuznala nárok na odpočet daně na vstupu.

2. Dne 25. 8. 2017 vydal správce daně pod č. j. 6719495/17/2012-50523-105348 platební výměr za zdaňovací období duben 2014 na DPH ve výši 2 227 034 Kč. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, jež žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím zamítl a rozhodnutí správce daně potvrdil.

II. Napadené rozhodnutí

3. Žalovaný uvedl, že předložením daňového dokladu za prodej zboží, jež mělo být pořízeno od společnosti ALESSIA, žalobkyně splnila formální podmínku pro vznik nároku na odpočet DPH, již však musí odpovídat faktická stránka věci – přijetí zdanitelného plnění. Správce daně proto zaslal společnosti ALESSIA výzvu k poskytnutí informací, na niž nedostal odpověď. Při šetření v místě jejího sídla správce daně zjistil, že se jedná toliko o sídlo virtuální. Uvedená společnost v období od roku 2014 do ukončení registrace 28. 7. 2015 vykazovala ekonomickou činnost pouze v 1. pololetí 2014, z čehož ve 2. čtvrtletí vykázala při vysokých obrátech v řádu desítek milionů korun daňovou povinnost pouze ve výši 32 784 Kč. Vzhledem k její nekontaktnosti nebylo možno ověřit, zda přiznala daň v souvislosti s prodejem zboží žalobkyni. Správce daně unesl důkazní břemeno stran prokázání důvodných pochybností ohledně žalobkyniných tvrzení a předložených důkazů (daňového dokladu, bankovního výpisu a seznamu výrobních čísel mobilních telefonů), a poté bylo na ní, aby prokázala existenci předmětných skutečností. Na výzvy správce daně k předložení dalších dokladů žalobkyně nijak neodpověděla.
4. Žalovaný se ztotožnil se správcem daně v tom, že nebyly odstraněny důvodné pochybnosti o tom, zda bylo deklarované plnění uskutečněno dodavatelem uvedeným na dokladu. Žalobkyně se s dodavatelkou sídlící na virtuální adrese nikdy nesešla, zboží neviděla ani nekontrolovala jeho kvalitu, jednatelku společnosti ALESSIA, D. V., označila za zaměstnankyni, a veškeré peněžní transakce mezi žalobkyní a její dodavatelkou i odběratelkou probíhaly přes zahraniční účty, k jejichž zveřejnění došlo až o měsíc později. Dále by bylo žalobkyni nahlédnutím do obchodního rejstříku zřejmé, že společnost ALESSIA nezveřejňuje a neukládá účetní závěrky do Sbírky listin (poslední účetní závěrka se týkala roku 2011), žalobkyně nakoupila mobilní telefony v hodnotě převyšující 10 milionů korun, aniž uzavřela jakoukoli smlouvu nebo aniž ošetřila pojištění a případnou možnost reklamace. Žalobkyně tedy nejednala dostatečně obezřetně a s náležitou opatrností, a nemohla proto ani být v dobré víře. Na základě informací získaných po

projednání zprávy o kontrole s žalobkyní od správce daně společnosti MAXmobil žalovaný seznal, že nelze mít pochyb o tom, že zboží existovalo a skutečně bylo dodáno společnosti MAXmobil, tyto skutečnosti však neměly žádný vliv na kontrolní závěry ohledně daně na vstupu ani na výstupu. Závěry správce daně se žalobkyni nepodařilo vyvrátit ani předložením objednávky na hlavičkovém papíře a e-mailové komunikace s jednatelkou V.

III. Žaloba

5. Žalobkyně předně zpochybnila názor žalovaného, že při realizaci předmětné obchodní transakce nejednala s nezbytnou opatrností a obezřetností. ALESSIA byla v obchodním rejstříku zapsaná již od roku 1994, byla registrovaná jako plátkyně DPH, nebyla vedena na seznamu nespolehlivých plátců a žalobkyně jednala s D. V., zapsanou v obchodním rejstříku jako její jednatelka. ALESSIA byla v době obchodu prodlení se založením pouze jedné účetní závěrky do sbírky listin, což rozhodně nepředstavovalo důvod neuzavřít s ní kupní smlouvu. K tomu řádně došlo, jak vyplynulo z předložené e-mailové korespondence, přičemž žalobkynina práva z vad byla zajištěna tím, že kupní cena byla splatná až po dodání zboží; jakákoli další kontrola zboží by jen neúčelně zvýšila transakční náklady. Z toho důvodu také žalobkyně neuzavřela žádnou pojistnou smlouvu na zboží. Obdobně nadbytečná by byla smluvní úprava reklamací, neboť strany neměly důvod odchytil se od zákonné úpravy práv z vadného plnění. Argumentace žalovaného je přepjatě formalistická, neboť na žalobkyni klade v rámci její činnosti zcela neodůvodněné požadavky, pokud jde o „opatrnost“ v rámci obchodního styku, přičemž zcela odhlíží od reálných společenských vztahů.
6. Žalobkyně vyjádřila přesvědčení, že v daňovém řízení jednoznačně prokázala, že předmětné plnění obdržela od společnosti ALESSIA a následně je prodala společnosti MAXmobil. Předložené podklady prokazují uzavření kupní smlouvy a průběh celé transakce natolik detailně, že nemůže existovat rozumná pochybnost o tom, kdo žalobkyni předmětné zdanitelné plnění poskytnul, tím spíše, když žalovaný připouští, že samotné poskytnutí zdanitelného plnění bylo dostatečně prokázáno. Nejzávažnější pochybení žalovaného spatřuje žalobkyně v tom, že zcela rezignoval na vyjádření k žalobkyni předloženým klíčovým důkazům, ze kterých vyplývá uzavření kupní smlouvy, když pouze uvedl, že tyto nemohou zvrátit jeho závěr ohledně neusnesení důkazního břemene co do osoby, která měla žalobci předmětné zdanitelné plnění poskytnout, ačkoli právě toto měly být důkazy, které měly totožnost dodavatele prokázat a jednoznačně ji prokazují. Žalovaný ani neprovedl navržené důkazy, a to v souvislosti s D. V. a dopravce CAPITAL SECURITY s.r.o., jmenovitě P. Č., jenž přepravil zboží od společnosti ALESSIA, čímž také porušil ustanovení o řízení.
7. Vzhledem k uvedenému žalobkyně navrhl, aby městský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného a žalobkynina replika

8. Žalovaný ve vyjádření k žalobě setrval na právním názoru obsaženém v napadeném rozhodnutí a k jednotlivým žalobním bodům odkázal na příslušné pasáže svého rozhodnutí. Žalovaný připomenul, že nespochybňuje existenci předmětného zdanitelného plnění, avšak žalobkyni se nepodařilo prokázat, že jí zboží dodala společnost označená na daňovém dokladu jako dodavatelka. Žalobkyně odkazuje na četnou judikaturu týkající se

daňových podvodů, která na věc nedopadá, jelikož žalovaný se otázkou případné žalobkyniny účasti na podvodu vůbec nezabýval; k tomu by mohlo dojít až při splnění formálních a hmotných podmínek pro nárok na odpočet DPH, ty však splněny nebyly. Žalovaný proto navrhl, aby městský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

9. Žalobkyně v replice k vyjádření žalovaného zopakovala a rozvinula argumentaci obsaženou již v žalobě. Zároveň zdůraznila, že mezi účastníky řízení je spor výhradně o tom, zda jí předmětné zboží dodala právě společnost ALESSIA. Toto své tvrzení žalobkyně řádně prokázala, avšak žalovaný dospěl k opačnému závěru, aniž se ve svém rozhodnutí dostatečně vypořádal s těmito skutečnostmi a důkazy a aniž uvedl alespoň to, proč dle jeho názoru neprokazují, že zdanitelné plnění poskytl deklarovaný subjekt, a tím odůvodnil svůj závěr o neunesení důkazního břemene účastníkem řízení. Žalobkyně proto na svém žalobním návrhu v plném rozsahu setrvala.

V. Posouzení věci městským soudem

10. Městský soud nejprve shledal, že jsou splněny podmínky řízení, žaloba je přípustná, byla podána včas a osobou oprávněnou. Následně městský soud vycházející ze skutkového a právního stavu, jenž zde byl v době vydání napadeného rozhodnutí, přezkoumal na základě podané žaloby napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout z úřední povinnosti.
11. Městský soud rozhodl podle § 51 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť žalovaný s tímto postupem ve svém vyjádření z 19. 6. 2018 souhlasil a žalobkyně s ním po poučení soudem nevyjádřila nesouhlas. Důvodem pro nařízení jednání nebyla ani potřeba dokazování, neboť veškeré potřebné listiny jsou obsaženy ve správním spisu, jímž se dokazování neprovádí (rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 Afs 8/2008 - 117 ze dne 29. 1. 2009, č. 2383/2011 Sb. NSS), a důkaz výsledky svědků P. Č. a D. V. shledal městský soud nadbytečnými, neboť jich není k posouzení věci třeba, jak dále vyloží.
12. Podstatou posuzované věci je, zda žalobkyně ve zdaňovacím období duben 2014 splnila podmínky pro vznik nároku na odpočet DPH ve výši 2 205 591 Kč, uplatněný ze základu daně 10 502 811 Kč, v souvislosti s nákupem a následným prodejem 700 ks mobilních telefonů iPhone 5S 32GB.
13. Zákonná úprava odpočtu DPH je obsažena v §§ 72 až 79 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (dále jen „ZDPH“), jež transponují čl. 162 až 192 Směrnice Rady 2006/112/ES ze dne 28. 11. 2006 o společném systému daně z přidané hodnoty (dále jen „směrnice o DPH“). Podle § 72 odst. 1 ZDPH musí plátce daně pro uplatnění nároku na odpočet daně na vstupu tvrdit, že přijal zdanitelné plnění a že toto plnění následně použil stanoveným způsobem v rámci své ekonomické činnosti.
14. Podle § 92 daňového řádu „[s]právníce daně dbá, aby skutečnosti rozhodné pro správné zjištění a stanovení daně byly zjištěny co nejúplněji, a není v tom vázán jen návrhy daňových subjektů“ (odstavec 2). Povinností daňového subjektu je prokázat „všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních“ (odstavec 3). „Pokud to vyžaduje průběh řízení, může správce daně vyzvat daňový subjekt k prokázání skutečností potřebných pro správné stanovení daně, a to za předpokladu, že potřebné informace nelze získat z vlastní úřední evidence“ (odstavec 4). Správce daně naopak

prokazuje mimo jiné „skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem“ [odstavec 5 písm. c)].

15. Ustálenou judikaturu správních soudů k rozložení důkazního břemene mezi daňový subjekt a správce daně shrnul Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 2 Afs 55/2016 - 38 ze dne 31. 8. 2016, č. 3505/2017 Sb. NSS, tak, že *„daňový subjekt je povinen prokazovat všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v daňovém přiznání nebo k jejichž průkazu byl správcem daně vyzván. Daňový subjekt prokazuje svá tvrzení především svým účetnictvím a jinými povinnými záznamy. Správce daně však může vyjádřit pochybnosti ohledně věrohodnosti, průkaznosti, správnosti či úplnosti účetnictví a jiných povinných záznamů. Správce daně nemá povinnost prokázat, že údaje o určitém účetním případě jsou v účetnictví daňového subjektu zaznamenány v rozporu se skutečností, je však povinen prokázat, že o souladu se skutečností existují natolik vážné a důvodné pochyby, že činí účetnictví nevěrohodným, neúplným, neprůkazným nebo nesprávným. Správce daně je povinen identifikovat konkrétní skutečnosti, na základě nichž hodnotí předložené účetnictví jako nevěrohodné, neúplné, neprůkazné či nesprávné. Pokud správce daně unese své důkazní břemeno ve vztahu k výše popsáným skutečnostem, je na daňovém subjektu, aby prokázal pravdivost svých tvrzení a průkaznost, věrohodnost a správnost účetnictví a jiných povinných záznamů ve vztahu k předmětnému účetnímu případu, popř. aby svá tvrzení korigoval.“*
16. Nejvyšší správní soud pokračoval: *„Pro uplatnění nároku na odpočet DPH je plátce daně povinen předložit daňový doklad [§ 73 odst. 1 písm. a) zákona o DPH], a tím prokázat uskutečnění zdanitelného plnění. Tuto povinnost je nicméně třeba vykládat v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu tak, že ‚prokazování nároku na odpočet daně je sice prvotně záležitostí dokladovou, současně je však třeba respektovat soulad skutečného stavu se stavem formálně právním. Proto ani doklady se všemi požadovanými náležitostmi nemusí být podkladem pro uznání nároku na odpočet, není-li zároveň prokázáno, že k uskutečnění zdanitelného plnění fakticky došlo, resp. došlo tak, jak je v dokladech deklarováno, či nejsou-li splněny další zákonné podmínky pro jeho uplatnění‘ (rozsudek ze dne 27. 1. 2012, č. j. 8 Afs 44/2011 – 103). Pro uznání nároku na odpočet DPH tedy nejsou rozhodné jen formální náležitosti předloženého a řádně zaúčtovaného daňového dokladu, ale stav faktický, tj. faktické přijetí zdanitelného plnění, které musí být uskutečněno jiným plátcem daně. Je proto nezbytné, aby daňový subjekt prokázal v daňovém řízení správci daně nejen to, zda došlo k faktickému uskutečnění zdanitelného plnění, ale i to, zda toto plnění uskutečnila osoba – plátce daně, jenž je jako poskytovatel tohoto plnění uvedena v dokladu, který daňový subjekt jako důkaz k prokázání tvrzeného právního stavu předkládá‘ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2016, č. j. 4 Afs 295/2015 - 45).“*
17. Žalobkyně podala 25. 5. 2014 daňové přiznání k DPH za zdaňovací období duben 2014, jehož součástí byla i evidence pro účely DPH. V přijatých plněních byla u dokladu evid. č. 14130018 uvedena jako dodavatelka společnost KEYSHA S.R.L. a v uskutečněných zdanitelných plněních byla u dokladu VF140002 a 3 uvedena jako odběratelka společnost MEGASTAR World s.r.o. Na výzvu k odstranění pochybností z 20. 6. 2014 odpověděla žalobkyně sdělením, že se správce daně musel zřejmě mýlit, a přiložila k němu daňové přiznání k DPH za duben 2014 spolu s evidencí, v níž byla u popsáných transakcí jako dodavatelka nově uvedena společnost ALESSIA a jako odběratelka společnost MAXmobil; ekonomická činnost se dle žalobkynina sdělení nezměnila, stále se jednalo o nákup a prodej

drobné elektroniky a součástek. Žalobkyně tuto změnu vysvětlila pochybením účetního při zadávání údajů do evidence pro účely DPH, jenž sice uvedl správně údaje o samotném předmětu plnění, ale nedopatřením vložil názvy subjektů z jiné žalobkyniny obchodní transakce. Městský soud přisvědčuje správci daně v tom, že vzhledem k popsané dodatečné změně údajů v povinných evidencích vznikly důvodné pochybnosti o správnosti, pravdivosti a průkaznosti údajů o přijatých a uskutečněných plněních vykázaných v daňovém přiznání, konkrétně o tom, zda a od koho byla předmětná plnění skutečně přijata, a na žalobkyni přešlo důkazní břemeno ohledně toho, jakým způsobem byla tato zdanitelná plnění pořízena a dále realizována.

18. Na základě důkazů předložených žalobkyní v průběhu daňového řízení není mezi účastníky řízení sporu o tom, že plnění deklarované v účetních dokladech v celém rozsahu existovalo a žalobkyně je v rámci své ekonomické činnosti dodala společnosti MAXmobil. Mezi účastníky řízení je sporné toliko to, zda žalobkyně uvedené zdanitelné plnění nabyla od společnosti ALESSIA, jak deklarovala v opravených podkladech k DPH za duben 2014. Prokázání této skutečnosti žalobkyní bylo podmínkou vzniku nároku na odpočet daně na vstupu.
19. Městský soud předně připomíná judikaturu správních soudů, podle níž „[v] *odvolacím daňovém řízení se neuplatní zásada koncentrace řízení. Tento fakt jasně vyplývá z § 111 odst. 2 daňového řádu, podle něhož, do doby, než je rozhodnutí o odvolání vydáno, může odvolatel odvolání měnit, doplňovat nebo vzít zpět. ‘Odvolatel tak může až do doby vydání rozhodnutí o odvolání pozměňovat a doplňovat odvolání o nové námitky, dosud neuplatněné, může rovněž navrhopovat nebo předkládat nové důkazní prostředky. Řízení je totiž vedeno zásadou úplné apelace, připouštějící skutkové i právní novoty. Může-li odvolací orgán ve smyslu § 115 odst. 1 daňového řádu v rámci odvolacího řízení provádět dokazování k doplnění podkladů pro rozhodnutí nebo k odstranění vad řízení, není žádný důvod, aby ve své procesní aktivitě byl omezován odvolatel.*“ (Rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Afs 438/2017 - 52 ze dne 24. 6. 2020).
20. Žalobkyně v průběhu daňového řízení předložila následující e-mailovou komunikaci svého jednatele s osobou, jež používala adresu alessiabutiuk86@gmail.com a podepisovala se „D. V., ALESSIA butik s.r.o., jednatelka“:

25. 4. 2014, 14.03: „Přeji dobrý den, vaši společnost jsme našli na web stránkách, zaujal nás váš profil a předmět vašeho podnikání. Domníváme se, že naše společnost má podobný předmět zájmu, a proto si dovoluji vám napsat tento e-mail a nabídnout zboží z oblasti elektroniky, konkrétně iPhony za výhodné ceny. Pokud budete mít zájem o tuto spolupráci a případně i o nabízený druh zboží, prosím o brzkou odpověď. Děkuji. V příloze zasílám pro lepší orientaci firemní dokumenty. S pozdravem D. V., ALESSIA butik s.r.o., jednatelka.“

25. 4. 2014, 18.47: „Dobrý den, velice nás těší Váš zájem o navázání obchodní spolupráce. Aktuálně poptáváme Apple iPhone 5S 32GB (na barvě nezáleží). Přílohu s dokumenty (OR a osvědčení o registraci DPH) zašlu dodatečně. Přeji bezký víkend. S pozdravem / best regards Jan Košnar, Emes-Ost, s.r.o.“

28. 4. 2014, 11.25: „Dobrý den, měla bych pro vás již konkrétní nabídku zboží. Jednalo by se o: zboží: Apple iPhone 5S 32GB zlaté barvy, množství: 700 ks, cena: 544,70 EUR plus DPH za kus. Pokud by vás tato nabídka zaujala, pak mě prosím urychleně kontaktujte, abychom mohli dohodnout konkrétní podmínky obchodu. Prosím jen o

*zaslání dokumentů vaší firmy a případně konkrétní objednávky na zmiňované zboží.
Děkuji a s pozdravem D. V., ALESSIA butik s.r.o.“*

21. Dále žalobkyně předložila „Objednávku zboží“ na svém hlavičkovém papíře, datovanou 28. 4. 2014 a adresovanou společnosti ALESSIA, v níž se uvádí: *„Dobrý den, Na základě Vaší e-mailové nabídky u Vás tímto objednáваме následující zboží: 70 ks iPhone 5S 32GB zlatá barva, cena 544,70 EUR / ks (bez DPH). Zboží prosím doručte na adresu: EMES-OST s.r.o., Levského 3201/12.“* Společnost ALESSIA vystavila žalobkyni 29. 4. 2014 fakturu č. 4992014006 na zboží: 700 ks iPhone 5S 32GB UK SPEC GOLD s jednotkovou cenou 544,70 EUR, datem splatnosti 13. 5. 2014, celkovou cenou 461 360,90 EUR a platebními údaji – číslo účtu: 4019488606/7500, variabilní symbol: 4992014006. Nakonec žalobkyně předložila výpis ze svého slovenského bankovního účtu za květen 2014, v němž je v období od 6. 5. do 23. 5. 2014 zaznamenáno celkem devět bezhotovostních převodů v celkové výši 461 360,90 EUR na účet společnosti ALESSIA uvedený na faktuře s tamtéž uvedeným variabilním symbolem. Převody byly provedeny vždy bezprostředně poté, co byla na žalobkynin účet připsána shodná částka od společnosti MAXmobil, s výjimkou poslední částky, z níž si žalobkyně ponechala část odpovídající její provizi.
22. Žalobkyně tedy vysvětlila, jak původně došlo k uvedení chybných údajů v evidenci pro účely DPH, a doložila logický řetězec časově navazujících událostí vedoucích k nabytí právě toho zboží, jehož existenci a následný prodej společnosti MAXmobil považoval žalovaný za prokázané (žalobkyně předložila také seznam sériových čísel jednotlivých telefonů): Žalobkyně byla oslovena osobou, jež se představila jménem jednatelky společnosti ALESSIA, z e-mailové adresy obsahující název této společnosti, a jež žalobkyni s odkazem na její internetové stránky sdělila, že obchoduje s drobnou elektronikou, zejména iPhony. Žalobkyně následně poptala konkrétní typ zboží, ALESSIA jí o tři dny později toto zboží nabídla v množství 700 ks, načež žalobkyně zaslala na svém hlavičkovém papíře konkrétní objednávku. Na zboží byla vystavena faktura s číslem účtu a variabilním symbolem, a právě na tento účet a s uvedeným variabilním symbolem žalobkyně poukázala dohodnutou částku poté, co jí byla uhrazena společností MAXmobil, které zboží prodala.
23. Není tedy pravda, že o nákupu zboží nebyla uzavřena smlouva. Z citované e-mailové komunikace je zřejmé, že žalobkyně a ALESSIA se dohodly na převodu vlastnického práva ke konkrétně určeným movitým věcem za konkrétní cenu, tedy že se prokazatelným způsobem dohodly na povinných náležitostech kupní smlouvy ve smyslu § 2079 a násl. zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník. Na důvěryhodnosti tohoto zjištění nemění ničeho absence smluvních ujednání o právech z vadného plnění, neboť jejich úprava je obsažena v občanském zákoníku, a pokud smluvními stranám vyhovovala, neměly žádný důvod postupovat odchylně. Obdobně je na smluvních stranách (a jejich posouzení výhodnosti takového kroku), zda a jakým způsobem ošetří pojištění zboží; žalovaný nevysvětlil, proč by měla být absence pojištění vzhledem k okolnostem případu jakkoli podezřelá. Je pravděpodobné, že mezi smluvními stranami proběhla i další komunikace, zejména ohledně způsobu přepravy a splatnosti kupní ceny, z předložených podkladů však není pochyb o tom, že kupní smlouvu popsaných parametrů uzavřely. Existence smlouvy na jediné listině není zákonem vyžadována, tím spíš, když kupní smlouvu na movitou věc lze uzavřít i ústně (§ 559 občanského zákoníku). Žalovaný poukázal na některé další, ze svého pohledu nestandardní okolnosti obchodu, ty však žalobkynin zástupce v průběhu daňového řízení přesvědčivě objasnil: ochrana žalobkyniných práv v případě vad zboží

byla zajištěna splatností kupní ceny až po dodání zboží, resp. poté, co sama zboží prodala, kvůli čemuž nebylo třeba zboží při převzetí osobně kontrolovat a postačila kontrola provedená přepravcem. Provedení platby z tehdy nezveřejněného slovenského bankovního účtu vysvětlil žalobkynin zástupce tak, že si tento účet zřídila na dodavatelčinu radu, jelikož u něj byly nižší poplatky a při společném provozovateli účtu dochází k okamžitému zaúčtování platby. Číslo tohoto účtu přitom žalobkyně (stejně jako společnost ALESSIA) o měsíc později zveřejnila, což potvrzuje i žalovaný.

24. Žalovaný dále uvedl, že žalobkyně měla být v obchodním styku se společností ALESSIA obezřetnější, neboť tato společnost sídlila na virtuální adrese, kde se s ní žalobkyně nikdy nesešla, a poslední zveřejněná účetní závěrka byla za rok 2011. Na tato zjištění je ovšem třeba nahlížet v souvislostech. K předmětnému obchodu došlo v dubnu 2014, kdy byla žalobkyně v prodlení pouze se zveřejněním jediné účetní závěrky (za rok 2012), zatímco předchozích osm účetních závěrek řádně zveřejnila; význam prodlení byl navíc relativizován tím, že v říjnu 2013 došlo k převodu obchodního podílu na již uvedenou D. V. (smlouva o převodu byla založena do obchodního rejstříku 1. 11. 2013). Tato skutečnost tedy nemusela v žalobkyni vyvolat žádné podezření a k osobní návštěvě sídla společnosti ALESSIA (bez níž by těžko zjistila jeho virtuální povahu) nemusela být motivována ani vzhledem k tomu, že její obchodní spolupráce se jmenovanou společností trvala pouhé dva měsíce, a především vzhledem k tomu, že žalobkyně byla před riziky obchodu chráněna již shora popsanou splatností kupní ceny po dodání zboží. Městskému soudu nicméně není zřejmé, jaký by případná žalobkynina neopatrnost měla mít vliv na posouzení věci, a obdobně je tomu s nekontaktností společnosti ALESSIA, k níž došlo až po uzavření obchodů. Tu totiž *„nelze klást žalobci k tíži z hlediska subjektivní stránky účasti na podvodném jednání, pokud není prokázáno, že o ní věděl. Ve vztahu k objektivní existenci podvodného řetězce však platí, že nekontaktnost subjektu, který porušil své daňové povinnosti a počal být nekontaktním v bezprostřední časové návaznosti na obchodní transakce, které byly porušením povinností zasaženy, může být okolností svědčící o existenci podvodu“* (rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Afs 326/2019 - 39 ze dne 20. 8. 2020). O relevantní okolnosti by mohlo jít v případě, že by žalovaný prokazoval existenci podvodu na DPH, takové podezření však v napadeném rozhodnutí vyjádřeno není; spor se vede toliko o to, zda žalobkyně nabyla předmětné zboží od společnosti ALESSIA, nebo od jiného subjektu. Zcela bez významu je pak podle názoru městského soudu okolnost, že žalobkynin jednatel 6. 10. 2014 označil D. V. za „zaměstnankyni“ společnosti ALESSIA. Samotná skutečnost, že byla jednatelkou společnosti, nevylučuje možnost, že byla zároveň její zaměstnankyní, především však z pohledu právního laika (obchodního partnera) nemusí hrát tento rozdíl žádnou roli, jelikož důležité pro něj je to, že konkrétní osoba je oprávněna za daný subjekt jednat.
25. Žalovaný v napadeném rozhodnutí několikrát zopakoval, že žalobkyně neunesla své důkazní břemeno ohledně tvrzení, že dané plnění přijala právě od společnosti ALESSIA, a že na tomto závěru ničeho nezměnil ani ten či onen nový důkazní prostředek předložený žalobkyní, aniž by důkazy náležitě zhodnotil a vyložil, jak k popsanému závěru dospěl: na př. proč některé důkazy považoval za nedůvěryhodné, v čem si odporovaly, jaké logické mezery spatřuje v žalobkyniných tvrzeních, jaké další skutečnosti bylo třeba prokázat atd. Žalobkyně v průběhu daňového řízení neobjasnila přesné okolnosti přepravy zboží od společnosti ALESSIA, ačkoli tak měla podle výzvy ze 4. 2. 2015 učinit. Žalobní tvrzení, že tuto přepravu zajistila společnost CAPITAL SECURITY s.r.o. a její řidič P. Č., žalobkyně v daňovém řízení neuvedla (v něm tuto společnost označila pouze jako přepravce mezi

žalobkyní a společností MAXmobil), proto nelze daňovým orgánům vyčítat, že výslech jmenovaného svědka k těmto skutečnostem neprovedly.

26. I přes tuto okolnost městský soud přisvědčuje žalobkynině námitce, že průběh obchodu mezi ní a společností ALESSIA byl popsán a doložen natolik detailně, že při hodnocení veškerých důkazů v jejich vzájemné souvislosti neexistuje rozumná pochybnost o tom, že dané zboží dodala žalobkyni právě společnost ALESSIA.

VI. Závěr a náklady řízení

Městský soud shrnuje, že žalobkyně v daňovém řízení unesla důkazní břemeno a prokázala nejen to, že došlo k faktickému uskutečnění zdanitelného plnění, ale i to, že plnění uskutečnila společnost ALESSIA – plátkyně daně, jež byla jako poskytovatelka plnění uvedena v dokladu, jež žalobkyně předložila jako důkaz k prokázání tvrzeného právního stavu. Žaloba je důvodná, proto městský soud napadené rozhodnutí zrušil podle § 78 odst. 1 s. ř. s. pro nezákonnost a věc vrátil žalovanému podle § 78 odst. 4 s. ř. s. k dalšímu řízení, v němž bude vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.)

27. O náhradě nákladů řízení rozhodl městský soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně měla ve věci plný úspěch, proto má proti žalovanému právo na náhradu nákladů řízení, jež sestávají ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč a z nákladů zastoupení advokátem. Jejich výši městský soud určil v souladu s vyhláškou č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném ke dni provedení jednotlivých úkonů, tak, že jsou tvořeny odměnou za tři úkony právní služby po 3 100 Kč – převzetí a přípravu zastoupení, sepsí žaloby, sepsí repliky [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d)], paušální náhradou hotových výdajů 300 Kč za každý z těchto úkonů (§ 13 odst. 3) a částkou 2 142 Kč, odpovídající dani z přidané hodnoty v sazbě 21 %, k jejímuž placení je žalobkynin zástupce registrován (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Městský soud nepřiznal žalobkyni odměnu za návrh na přiznání odkladného účinku ani náhradu soudního poplatku za tento návrh, neboť tyto náklady nepovažuje vzhledem k neúspěšnosti návrhu za důvodně vynaložené. Žalobkyniny náklady zastoupení advokátem tak činí 12 342 Kč a náklady řízení celkem 15 342 Kč, a žalovaný je povinen nahradit je žalobkyni v přiměřené lhůtě k rukám jejího zástupce (§ 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 16. září 2020

JUDr. Ing. Viera Horčicová
předsedkyně senátu